

JANE HARPEROVÁ

ZTRACENÝ V PUSTINĚ

Tři bratři, jedna
smrt a žádné
odpovědi

Od autorky
bestselleru
Sucho

THRILLER

HOST

**JANE
HARPEROVÁ**

**ZTRACENÝ
V PUSTINĚ**

JANE HARPEROVÁ

ZTRACENÝ V PUSTINĚ

Přeložila
Alžběta Kalinová

BRNO 2022

The Lost Man

Copyright © 2018 by Jane Harper

Cover photo: Middleton by Chris Fithall

(www.flickr.com/photos/chrisfithall/20316434443/),

CC BY 2.0, modified

Translation © Alžběta Kalinová, 2022

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1186-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1187-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1188-4 (MobiPocket)

Věnováno s láskou Charlottě a Peteovi.

PROLOG

Z výšky a z dálky vypadaly rýhy v prachu jako kruh. Nijak dokonalý, s nerovným okrajem, místy hlubším, místy slabším, místy úplně neviditelným. Kruh, který nebyl prázdný.

V jeho středu se tyčil náhrobní kámen, vyhlazený stoletým působením slunce, větru a písku. Metr vysoký, stále ještě dokonale vzpřímený. Byl obrácený k západu, směrem k poušti, což bylo v tomto kraji nezvyklé. Západ tu nebyl zrovna oblíbenou světovou stranou.

Jméno člověka pohřbeného pod náhrobkem již dávno zvětralo a místní — čítající celých šedesát pět obyvatel a nějakých sto tisíc kusů dobytka — tomu tady přezdívali jednoduše Honákův hrob. Ten kus země nikdy nebyl hřbitovem. Tohoto honáka jednoduše pohřbili na místě, kde zemřel, a za více než sto let se k němu nikdo jiný nepřipojil.

Kdyby snad někdo přešel po větry ošlehaném náhrobku dlaní, vyčetl by ze zbytků stop dláta část data. Jedničku, osmičku a devítku, možná 1890 a něco. Viditelná zůstávala jen tři slova, vyrytá velice nízko, kde byla částečně chráněná před živly. Nebo je kameník možná vytesal hlouběji. Snad jejich poselství považoval za důležitější než jméno nebožtíka.

kteřý sešel z cesty

Uběhly klidně celé měsíce nebo roky, aniž kolem náhrobku projel jediný člověk, natož aby se u něj někdo zastavil, přečetl si zašlý nápis a zadíval se na západ, mžouraje do odpoledního slunce. Dokonce ani dobytek se u něj nezdržoval. Tamní půda byla obvykle jedenáct měsíců v roce písčitá a vyschlá a zbývající měsíc pohřbená pod kalnými vodami záplav. Krávy se raději procházely severněji, kde měly lepší pastvu a stromy skýtající stín.

Hrob tedy zůstával většinou osamocený. Ležel kousek od tenkého trojřadého ohradníku pro dobytek z ostnatého drátu. Ten se táhl zhruba deset kilometrů východně k silnici a několik set kilometrů západně do pouště, kde horizont působil tak ploše, že by na něm snad opravdu šlo vyzpozorovat zakřivení Země. Bylo to území fat morgán, kde se těch pár malých stromků v dálce chvělo v žáru slunce a vznášelo na neexistujících jezerech.

Severně a jižně od ohradníku stály dvě osamělé usedlosti. Sousedí vzdálení od sebe tři hodiny jízdy autem. Přímo od hrobu nebylo na silnici táhnoucí se k východu vidět. Ostatně i samotné označení *silnice* by bylo poněkud přehnané. Ta široká prašná cesta nevidala byt' jen jediné auto celé dny.

Končila ve městě Balamara — které bylo vlastně spíš shlukem domů podél jedné ulice — a sloužila místním rozptýleným do širokého okolí, kteří by se téměř vešli do jednoho velkého pokoje, kdyby se potkali všichni naráz. O patnáct set kilometrů dál na východ leželo pobřeží a Brisbane.

Každý rok v určený čas se nebe nad Honákovým hrobem rozvlnilo duněním helikoptéry. Piloti pracovali ze vzduchu a pomocí zvuku a pohybu naháněli dobytek přes území o rozloze menších evropských států. Teď ale nekonečná obloha zela prázdnotou. Později, příliš pozdě, kolem přece jen proletí vrtulník, záměrně nízko a pomalu. Jeho pilot si nejdřív všimne auta,

od jehož kapoty se odrážejí záblesky slunce. Hrob ležící o kus dál ho zaujme jen náhodou, zatímco bude kroužit po okolí ve snaze najít nějaké místo vhodné k přistání.

Kruhu v prachu si nevšimne. Jeho pohled upoutá záblesk modré na jinak zcela jednolitě rudé půdě. Pracovní košile, rozepnutá, napůl svlečená. Posledních pár dnů dosahovala v odpoledních hodinách teplotní maxima až pětáctýřiceti stupňů. Odhalená kůže byla popraskaná.

Později si lidé na zemi všimnou hlubších i slabších rýh v prachu, zadívají se na vzdálený horizont a budou se snažit nemyslet na to, jak tyto drážky vznikly.

Náhrobní kámen vrhal na zem skromný stín. Jediný široko daleko. Jeho nezřetelné temné okraje se rozšiřovaly a smršťovaly, zatímco stín kroužil kolem dokola jako ručička slunečních hodin. Ten muž se plazil a později sápal kolem spolu s ním. Snažil se do něj vtěsnat, zpřelámal si tělo do nelidských tvarů, kopal a šoupal nohama po zemi, zatímco se ho postupně zmocňovaly hrůza a žízeň.

Když padla noc, mohl si krátce oddechnout, než znovu vyšlo slunce a jeho děsivá rotace započala nanovo. Druhého dne netrvala tak dlouho. Slunce stoupalo na nebe výš a výš. Muž se přesto snažil. Následoval stín, dokud jen trochu mohl.

Poslední rýha už hrob neobkroužila celý. Ani ne dvacet čtyři hodin. A pak se bezejmenný honák konečně dočkal společnosti, zatímco Země se stále otáčela, jen stín už kroužil kolem náhrobního kamene sám. Muž pouze nehybně ležel uprostřed prašného hrobu pod zrudnou oblohou.

1

Nathan Bright nejdřív neviděl nic a pak najednou všechno.

Volant svíral pevně v rukou, jelikož nelítostný terén se nad jeho autem ustavičně snažil převzít kontrolu, přehoupl se přes kopec a naráz to před sebou všechno spatřil. Stále ještě na míle daleko — tak daleko, že měl až příliš času pořádně si celou scénu prohlédnout, zatímco se mu před očima postupně zvětšovala. Letmo se otočil k sedadlu spolujezdce.

Nedívej se, byl v pokušení říct, ale ovládl se. Stejně to nemělo smysl. Pohled, který se jim naskytl, k sobě přitahoval pozornost.

Přesto zastavil od ohradníku dál, než nutně musel. Zatáhl za ruční brzdou a motor i klimatizaci nechal běžet. Obojí vzdorovalo žáru queenslandského prosince nesouhlasným škytáním.

„Zůstaň v autě,“ řekl.

„Ale...“

Nathan za sebou zabouchl dveře dřív, než si vyslechl zbytek. Došel k ohradníku, rozpletl horní drát a přešel ze své strany na pozemek svých bratrů.

Poblíž Honákova hrobu stálo auto s pohonem na všechna čtyři kola. I jeho motor běžel a jeho klimatizace jela bez pochyby na maximum. Nathan překročil spodní dráty. Dveře protějšího auta se otevřely a vystoupil z něj jeho mladší bratr.

„Čau,“ zavolał Benny, když Nathan došel dost blízko na to, aby ho slyšel.

„Čau.“

Sešli se u náhrobního kamene. Nathan si uvědomoval, že jednou se bude muset podívat na zem. Rozhodl se tu chvíli od-
dálit tím, že otevřel ústa.

„Kdys...“ Vtom za sebou zaslechl kroky, ohlédl se a ukázal prstem. „Hej! Říkal jsem zůstaň v autě!“ Aby byl na tu dálku slyšet, musel dost vykřiknout a jeho hlas zněl příkřeji, než zamýšlel. Zkusil to znovu. „Zůstaň v autě.“

To neznělo o moc líp, ale syn ho aspoň poslechl.

„Zapomněl jsem, že s sebou máš Xandera,“ zabručel Benny.

„No jo.“ Nathan počkal, až se dveře jeho auta zase zavřely. Skrz čelní sklo viděl Xanderovu siluetu. Bylo mu šestnáct a podobal se už spíš muži než klukovi. Pak Nathan obrátil pozornost zpět k bratrovi. Tedy k tomu, který stál před ním. Jejich další sourozenec, prostřední ze tří bratrů, Cameron Bright, ležel u jejich nohou v záhlaví náhrobního kamene. Naštěstí byl přikrytý zašlou celtou.

„Jak dlouho už jsi tu?“ zkusil to Nathan znovu.

Benny se na chvíli zamyslel — jako to ostatně dělal často. Oči měl částečně skryté pod krepkou klobouku a jeho slova zněla o fous pomaleji než běžné řečové tempo. „Od včerejška od večera, dorazil jsem těsně před soumrakem.“

„Strejda Harry nepřijel?“

Další odmlka následovaná zavrtěním hlavy.

„Kde je? Doma s mámou?“

„A s Ilsou a holkama,“ doplnil Benny. „Nabízel se, ale řekl jsem, že dojedeš ty.“

„Nejspíš je lepší, že s mámou někdo zůstal. Nějaký potíže?“ Nathan konečně sklopil zrak k celtě u nohou. Něco takového muselo lákat mrchožrouty.

„Myslíš psy dingo?“

„No jasně.“ Samozřejmě. Co jiného? V těchhle končinách toho moc na výběr nebylo.

„Musel jsem párkrát vystřelit.“ Benny se podrbal na klíční kosti a Nathan zahlédl okraj západní hvězdy na jeho tetování Jižního kříže. „Ale jinak v pohodě.“

„Dobře, to jsem rád.“ Nathan pociťoval tu dobře známou frustraci pramenící z rozhovoru s Bennym. Kéž by tu jen byl Cameron, aby trochu rozbil ledy. Vzápětí ho ostře bodlo v hrudi, když si uvědomil, že toto přání se mu už nikdy nesplní. Přiměl se zhluboka nadechnout. Horký vzduch ho štípl v krku i v plicích. Tohle bylo těžké pro všechny.

Benny měl neoholené tváře a zarudlé oči. Nathanovi blesklo hlavou, že nejspíš vypadá stejně. Byli si s Bennym trochu podobní, ačkoli nijak zvlášť. Jejich příbuzenský vztah byl jednoznačnější s Cameronem stojícím mezi nimi, který v mnoha ohledech pomáhal překlenout vzájemné rozdíly. Benny vypadal unaveně a — jako poslední dobou pokaždé — starší, než si ho Nathan pamatoval. Dětilo je dvanáct let a Nathan býval pořád ještě trochu překvapený, že jeho bratrovi táhne na třicet a už nenosí plínky.

Nathan si dřepel k celtě, vyšisované povětrnostními vlivy a zastrčené na několika místech jako peřina.

„Podíval ses?“

„Ne. Řekli mi, že nemám na nic sahat.“

Nathan mu ani na chvíli nevěřil. Možná kvůli tomu tónu. Nebo snad proto, jak jeden cíp celt vyčuhoval. Tak či tak, když se natáhl, aby ji odhrnul, Benny si odkáslal.

„Nedělej to, Nate. Není to hezkej pohled.“

Benny byl odjakživa špatný lhář. Nathan ruku stáhl a vstal. „Co se mu stalo?“

„Netuším. Víím jen to, co říkali do vysílačky.“

„No jo, to jsem moc neslyšel,“ zabručel Nathan, aniž se bratřovi podíval do očí.

Benny přešlápl. „Já myslel, žeš mámě slíbil, že si ji necháš puštěnou.“

Na to Nathan neodpověděl a Benny na něj ani netlačil. Nathan se ohlédl přes ohradník zpět ke svému pozemku. Viděl, jak se Xander na sedadle spolujezdce ošívá. Poslední týden strávili popojížděním kolem jižní hranice. Ve dne pracovali, na noc se vždycky někde utábořili. Včera večer se zrovna chystali odložit nástroje, když jim nad hlavami rozvířil vzduch přelet helikoptéry. Vznášela se na pozadí indigově modrých smrtelných křečí dne jako černý pták.

„Proč letí tak pozdě?“ podivil se Xander a zamžoural k obloze. Nathan mu neodpověděl. Noční lety. Nebezpečná volba a zlé znamení. Něco se stalo. Zapnuli vysílačku, ale tou dobou už bylo pozdě.

Teď se Nathan na Bennyho podíval. „Koukni, slyšel jsem toho dost. To ale ještě neznamená, že to chápu.“

Benny mu zacukalo v neoholené tváři. *Vítej v klubu.* „Já nevím, co se mu stalo, kámo,“ zopakoval.

„To je dobrý, jenom mi řekni, co víš.“

Nathan se snažil svou netrpělivost krotit. Včera večer, když padla tma, s Bennym krátce mluvil přes vysílačku, aby mu potvrdil, že vyrazí, jakmile se rozední. Měl na něj stovku dalších otázek, ale ani jedinou nepoložil. Ne na veřejně dostupné frekvenci, na niž se mohl naladit kdokoli, kdo by chtěl poslouchat.

„Kdy odjel Cam z domu?“ zeptal se Nathan, když viděl, že Benny zjevně neví, kde začít.

„Předevčírem ráno, povídal Harry. Kolem osmý.“

„Takže ve středu.“

„Jo, nejspíš. Ale já ho neviděl, protože jsem odjel už v úterý.“

„Kam?“

„Zkontrolovat pár napajedel s podzemní vodou na severních pastvinách. Byli jsme domluvený, že se tam utábořím a ve středu přejedu na Lehmannův kopec, kde se s Camem sejdu.“

„Proč?“

„Spravit opakovač signálu.“

To Cam by ho uměl spravit, pomyslel si Nathan. Benny by mu tam většinu času akorát podával francouzák. A dělal mu společnost, takže by to bylo bezpečnější. Lehmannův kopec ležel na západním cípu jejich pozemku, čtyři hodiny jízdy od domu. Jestli v té oblasti vypadl opakovač, nikomu by se na tu dálku vysílačkou nedovolal.

„A co se stalo?“ zeptal se Nathan.

Benny zíral na celtu. „Přijel jsem pozdě. Měli jsme se sejít kolem jedny, ale cestou jsem se zdržel a dostal se tam až o pár hodin pozdějc.“

Nathan čekal.

„Cam tam nebyl,“ pokračoval Benny. „Napadlo mě, že už má třeba hotovo a odjel, ale opakovač pořád nefungoval, tak jsem si říkal, že nejspíš ne. Zkusil jsem se s ním spojit přes vysílačku, ale nebyl nikde v dosahu. Tak jsem tam chvíli čekal a pak jsem vyrazil k cestě. Myslel jsem, že ho tam někde potkám.“

„Ale nepotkal.“

„Ne. Dál jsem zkoušel vysílačku, ale pořád po něm nebylo ani stopy,“ zamračil se Benny. „Jel jsem ještě asi hodinu, ale k cestě bylo pořád daleko, tak jsem musel zastavit. Začínala padat tma, chápeš?“

Benny se zpod krempy klobouku na Nathana zadíval v naději, že se dočká ujištění. Nathan přikývl.

„Nic moc jinýho ti nezbejvalo.“ Což byla pravda. Noc na Lehmannově kopci připomíná dokonale černý závoj. Kdyby jel potmě, bylo by jen otázkou času, kdy auto narazí do skály,

do krávy nebo úplně sjede ze silnice. Pak by měl Nathan pod celtou bratry dva.

„Ale starosti už sis dělat začínal?“ zeptal se Nathan, ačkoli odpověď si dokázal představit.

„Jo i ne,“ pokrčil rameny Benny. „Víš, jak to chodí.“

„Vím.“ Nathan věděl, jak to chodí. V mnoha ohledech žili ve světě extrémů. Lidi buď byli naprosto v pohodě, nebo naprosto v háji. Na něco mezi prostor moc nezbyval. A Cam nebyl žádný turista. Věděl, jak se o sebe postarat, což znamenalo, že mohl být na silnici třeba jen o půl hodiny cesty dál, že taky zastavil a byl sice mimo signál, ale pěkně v bezpečí, obklopený zásobami a studeným pivem z chladničky v kufru auta. Nebo taky ne.

„Na volání nikdo neodpovídal,“ pokračoval Benny. „Touhle dobou tu beztak není živý duše a s opakovačem v háji...“ zabručel bezmocně.

„Cos dělal?“

„Jak se rozednilo, hned jsem zas vyrazil, ale stejně trvalo ještě věky, než jsem někoho chytil.“

„Jak dlouho?“

„Nevím,“ zaváhal Benny. „Ještě tak půl hodiny, než jsem se dostal na cestu, a pak další hodinu, než se někdo ohlásil. Ale to stejně byli jenom ti přiblblí poskoci z Athertonu. Trvalo jim celou věčnost, než sehnali správce.“

„V Athertonu vždycky najímají pitomce,“ souhlasil Nathan při zmínce o sousední farmě na severovýchodě, rozkládající se na území o velikosti Sydney. Jak řekl, zaměstnávali tam pitomce, ale v okolí to byla pořád ta nejlepší šance, jak se vůbec s někým spojit. „A ti vyhlásili poplach?“

„Jo, jenže tou dobou už...“ Benny se zarazil.

Tou dobou už jejich bratra nikdo neviděl ani neslyšel nějakých čtyřiaadvacet hodin, spočítal si Nathan. Pátrání se přehouplo do kritické fáze ještě dřív, než vůbec začalo. Podle protokolu

se informace dostala do všech usedlostí v okolí a do hledání se zapojil každý, kdo mohl. Jenže i tak jich bylo málo a všichni to měli k místu pátrání daleko.

„Našel ho pilot?“

„Jo,“ přikývl Benny. „Nakonec.“

„Znáš ho?“

„Ne. Je to někdo z okolí Adelaide a dělá na Athertonu jenom v sezoně. Nějakej policajt mu zajistil spojení s leteckou službou a poslal ho zkontrolovat silnice a celou oblast.“

„Glenn?“

„Ne. Někdo jinej. Z policejního dispečinku.“

„Aha,“ povzdechl si Nathan. Vlastně bylo štěstí, že si ten pilot Camerona vůbec všiml. Honákův hrob byl od Lehmannova kopce a hlavní oblasti pátrání dvě stě kilometrů daleko. „Kdy to ohlásil?“

„Kolem třetí. Tou dobou se většina lidí do oblasti kolem Lehmannova kopce ani nedostala. Byli jsme tam v podstatě jen já a Harry, ale já to měl o hodinu blíž, tak jsem řekl, že sem zajedu.“

„A to byl Cam rozhodně mrtvej?“

„Podle pilota jo. Z toho, co říkal, tak nejspíš už pár hodin. Ten policajt se s ním stejně spojil a chtěl, aby všechno zkontroloval,“ zamračil se Benny. „Já se sem dostal k večeru. Ten chlápek Cama zakryl, jak po něm chtěli, ale dost se těšil, až odsud vypadne. Nechtěl propásnout světlo a uvíznout tu.“

To se není čemu divit, pomyslel si Nathan. Ani jemu by se tady nechtělo zůstat. Cítil se provinile, že ta povinnost padla na Bennyho.

„Když se s tebou Cam měl sejít na Lehmannově kopci, tak co dělal tady?“

„Nevím. Harry říkal, že do plánovače napsal, že pojedou na Lehmannův kopec.“

„Nic víc?“

„Nic víc Harry neříkal.“

Nathan si plánovač představil. Věděl, kde ho hledat. Vedle telefonu, uvnitř hned za zadním vchodem do domu, který patřival tátovi a pak Cameronovi. Když Nathan vyrůstal, sám do něj mockrát psal. A mockrát taky ne. Když zapomněl, když na to byl příliš líný, když nechtěl, aby někdo věděl, kam se chystá, nebo když nemohl najít tužku.

Na zátylku cítil žár spalujícího slunce. Podíval se na hodinky. Digitální číslice zakrývala slabá vrstva červeného prachu. Setřel je bříškem palce.

„V kolik mají dorazit?“ Tím *oni* měl na mysli policii a lékaře. *Oni* byly vlastně jen dvě osoby. Jedna od každého. Kdepak celý tým, tady ne.

„Nevím přesně. Jsou na cestě.“

Což ještě neznamenal, že dorazí v dohledné době. Nathan znovu sklouzl pohledem k celtě. Ke kruhu v prachu.

„Byl nějak poraněnej?“

„Neřekl bych. Nezdálo se mi. Jen spálenej a vyprahlej,“ odpověděl Benny, trochu sklonil tvář a dotkl se špičkou boty kruhu v prachu. Ani jeden z nich se o něm nezmínil. Oba věděli, jak vznikl. Viděli podobné kruhy kolem umírajících zvířat. Vtom Nathana něco napadlo a rozhlédl se kolem.

„Kde jsou všechny jeho věci?“

„Klobouk je pod tou celtou. Nic jinýho neměl.“

„Jak to myslíš, nic?“

„Tak to říkal ten pilot. Dostal za úkol se porozhlídnout, udělat pár fotek, ale nic jinýho tu nenašel.“

„Ale...“ Nathan se znovu rozhlédl po zemi. „Vůbec nic? Ani prázdnou polní lahev?“

„Nejspíš ne.“

„A podíval ses pořádně?“

„Tak se tu rozhlídni sám, kámo. Máš snad oči.“

„Ale to přece...“

„Já fakt nevím, dobře? Neznám žádný odpovědi. Tak se mě přestaň vyptávat.“

„No jo, jasně.“ Nathan se zhluboka nadechl. „Ale myslel jsem, že ten pilot našel i auto.“

„Našel.“

„Tak kde je?“ vyhrkl Nathan už s neskrývanou netrpělivostí. *Zatraceně, i z krav tobo člověk vytáhne víc než z Bennyho*, jak říkával jejich táta.

„Kousek od silnice.“

Nathan na něj nechápavě zíral. „Jaký silnice?“

„Kolik tu podle tebe máme silnic? Jednu jedinou. Na týhle straně pozemku, trochu na sever od tvýho ohradníku. Ale tohle všechno říkali do vysílačky, člověče.“

„To přece není možný. Vždyť to je deset kilometrů odsud.“

„Já bych řek, že spíš osm, ale jo.“

Následovalo dlouhé ticho. Slunce se vyhouplo vysoko na oblohu a proužek stínu, který vrhal náhrobní kámen, se téměř úplně smrskl.

„Takže Cam odešel od auta?“ hlesl Nathan. Jako by se mu zem pod nohama trochu zachvěla. Když viděl, jak se Benny zatvářil, zavrtěl hlavou. „Promiň, já vím, že nevíš, to jen že...“

Zadíval se za bratra, do míst, kde se táhl dlouhý nehybný horizont. Jediný pohyb, který široko daleko spatřil, bylo stoupání a klesání bratrovy hrudi, jak dýchal.

„Jel ses k tomu autu podívat?“ zeptal se ho nakonec.

„Ne,“ odpověděl Benny.

Tentokrát po pravdě, napadlo Nathana. Ohlédl se přes rameno. Xander vypadal jen jako tmavá silueta skloněná na předním sedadle.

„Tak jedem.“

2

Nakonec to bylo devět kilometrů.

Nathanovo auto stálo na špatné straně plotu, a tak znovu přešel přes ohradník, vrátil se k němu a otevřel dveře u spolujezdce. Xander zvedl hlavu a už už otevíral ústa, aby se mohl začít ptát, ale Nathan ho rukou zarazil.

„Povím ti to potom. Teď pojd'. Jedeme najít strejdovo auto.“

„Najít? Kde je?“ zamračil se Xander. Jeho upravený školní seštit vypadal po předešlém týdnu trochu pocuchaně a strniště na bradě ho dělalo starším.

„Někde u silnice. Benny bude řídit.“

„Cože? To jako až u *tvý* silnice?“

„Jo, zjevně jo.“

„Ale... co?“

„Koukni, já nevím. Uvidíme.“

Xander otevřel pusu, ale pak ji zase zavřel, bez dalšího slova vystoupil z auta a následoval Nathana přes plot. Na cestu se jen jednou podíval, hrobu se širokým obloukem uctivě vyhnul a zamířil k Bennyho autu.

„Čau, Benny.“

„Ahoj, chlapče. Ale ty už zas tak malej kluk nejsi, co?“

„Ne, už asi ne.“

„Jaký je to v Brisbane?“

Nathan si všiml, jak se jeho syn na chvíli zamyslel. Odpověď očividně zněla: *Lepší než tady.*

„Jde to, díky,“ řekl Xander místo toho. „Toho s Cameronem je mi moc líto.“

„No jo, ty za to nemůžeš,“ povzdechl si Benny a otevřel mu dveře. „Naskoč.“

„To ho tu prostě jen tak...?“

„Co?“ Benny už seděl za volantem.

„To ho tu prostě jen tak necháme?“

„Říkali, ať se ničeho nedotýkáme.“

Xander se zhrozil. „Já na to nechtěl sahat. Teda na něj. Jen jsem si říkal, jestli by tu někdo z nás neměl...“ Tváří v tvář Bennyho prázdnému pohledu zmlkl. „Ale nic.“

Nathan viděl Xanderův městský jemnocit stejně jasně jako vrstvu nové kůže. Jeho hrany jemně otupily zajímavé rozhovory, káva z dovozu a ranní zprávy. Nikdo mu je nenabrousil, nikdo mu je neošmirgloval do tvrdých mozolů. Xander se dřív zamyslel, než promluvil. Než se k čemukoli odhodlal, zvažoval možné následky svých činů. Obecně Nathan zastával názor, že to není vůbec špatné. Ovšem záleží na tom, kde jste. Otevřel si dveře od auta.

„Myslím, že to bude dobrý,“ řekl a nastoupil. „Jedeme.“

Xander nevypadal moc přesvědčeně, ale nehádal se a nasedl si dozadu. Uvnitř byl chládek a přítmí. Vysílačka mlčky odpočívala v držáku.

Nathan se obrátil k bratrovi. „Pojedeš podél plotu?“

„Jo, to bude asi nejrychlejší,“ přikývl Benny a zadíval se do zpětného zrcátka na Xandera. „Dobře se tam vzadu drž. Budu se snažit, ale vypadá to na dost hrbolitou cestu.“

„Dobře.“

Dál pokračovali v tichosti, Benny se soustředil na terén před sebou a bojoval o kontrolu nad vozidlem s výmoly a skrytým

hlubokým pískem. Když se přehoupli přes vrchol pahorku, hrob viditelný ve zpětném zrcátku šmahem zmizel a Nathan si všiml, jak se Xander na zadním sedadle pevněji chytil. Pak se zadíval na ohradník oddělující jeho pozemky od pozemků jeho bratrů. Ztrácel se oběma směry v nekonečnu. Nedohlédl na žádný jeho konec. Když projeli podél části, kde dráty vypadaly trochu uvolněně, Nathan si v duchu pomyslel, že se o tom musí zmínit Camovi. Vzápětí si s trhnutím znovu uvědomil, co se stalo.

Když se začali blížit k hranici Camových pozemků, Benny zpomalil. Silnice před nimi mizela za pahorkem, který se zvedal podél východní hranice Cameronovy i Nathanovy půdy. Na Nathanově straně připomínal vysokou písčnou dunu. Na Cameronově straně zářivě rudý skalnatý výběžek, který jako by svítil zevnitř. V tuhle chvíli měl ale vybledlou hnědou barvu.

„Kde to auto je?“ zeptal se Nathan.

Benny téměř zastavil a zíral předním oknem ven. Xander se vzadu otočil a zadíval se směrem, odkud přijeli.

„Na téhle straně nic není,“ řekl Nathan mžourající skrz zaprášené sklo. „Co přesně ten pilot říká?“

„Neměl zapnutou GPSku, takže...“ pokrčil rameny Benny. To jim tedy moc nepomůže. „Ale říkal, že stálo někde na skalách severně od plotu,“ pokračoval Benny a přeřadil. „Zajedu na silnici. Uvidíme, jestli ho odtamtud zahlédnem.“

Benny se držel blízko ohradníku na úzké neoficiální cestě propojující pastviny se silnicí. Pak zahrnul do mezery mezi skalisky, motor sebou škulbl a zaječel a auto se ocitlo na druhé straně pahorku. Na prašné silnici bylo pusto.

„Takže severně, říkáš?“ zabručel Nathan. Benny přikývl. Kola zvedla do vzduchu oblaka prachu a Nathan slyšel, jak se od karoserie s řinčením odrážejí kamínky. Cesta se před nimi vinula jako špinavá stuha. Po jejich levici se zvedal skalnatý pahorek. Za pár hodin se za něj zhoupne slunce k západu.

Jeli asi minutu, načež Benny zastavil před téměř neviditelnou průrvou mezi skalami. Značka nikde žádná. Místní většinu neznačených cest dobře znali a turistům jejich průzkum nikdo nedoporučoval. Benny zahrnul mezi vysoké skalní stěny a projel zpět na druhou stranu pastvin. Odtamtud stoupal poměrně příkrý terén až na samý vrchol kopce, odkud padal dolů zpět k silnici příkrý sráz.

Benny zastavil, motor nechal běžet a Nathan otevřel dveře a vystoupil. Zvedl se vítr. Cítil, jak se mu lepší prach na řasy i na kůži. Pomalu se otočil kolem dokola. Viděl skaliska, v dálce ohradník a pak horizont. Nic jiného. Znovu nasedl do auta.

„Zajeď ještě o kus dál.“

Vrátili se na silnici a za pár okamžiků Benny zajel mezi skály do jiné průrvy a celý proces se opakoval. Zastavili, rozhlédli se kolem dokola. Viděli v podstatě to samé. Nathan už ztrácel naději, když otevíral dveře, aby znovu nastoupil, ale pak zaslechl jemné tukaní na okénko. Xander někam ukazoval a něco říkal.

„Co je?“ zeptal se Nathan, když se naklonil dovnitř.

„Tamhle.“ Xander ukazoval směrem zpět k silnici někam výš na pahorek. „To světlo.“

Nathan zamžoural do slunce, ale nic neviděl, a tak se sehnul, aby měl stejný úhel pohledu jako jeho syn. Zadíval se stejným směrem a konečně to taky uviděl. Na skalách, úplně vzadu, na samém vrcholku, probleskoval špinavý kov.

Dveře u řidiče byly otevřené. Ne úplně dokořán, ale ani ne na škvírku. Tak napůl, aby měl řidič dost prostoru vystoupit.

Potom co si Xander v dálce všiml odlesků karoserie auta, zajel Benny zpět na silnici, aby mohl zabočit na další tajnou stezku. Když pak opět zastavil, Cameronova land cruiseru už si nešlo nevšimnout. Stál zaparkovaný na plošině skalnatého výběžku s přední částí těsně u srázu nad silnicí.

S tichým souhlasem ostatních Benny zaparkoval dole a nahoru vyšli pěšky. Nakonec všichni tři stanuli u Cameronova auta, kde si s jejich oblečením hrály poryvy větru.

Nathan obešel vozidlo kolem dokola a už podruhé toho dne měl pocit, jako by se něco naklonilo a vychýlilo z osy. Zvenčí vypadal land cruiser jako vždycky. Byl špinavý a karoserie byla poškrábaná od kamínků, ale jinak žádnou závadu neviděl. Na zátylku ho nepříjemně zamrazilo.

Nic nebylo špatně, což bylo samo o sobě špatné dost. Nathan si uvědomil, že předpokládal, že bratrovo auto najdou přinejmenším uvízlé v písku nebo převrácené nebo nabourané do skály nebo sešrotované do zubaté kovové koule. Očekával syčení páry nebo unikající olej nebo plameny nebo že ho najdou s otevřenou kapotou nebo se všemi čtyřmi gumami úplně prázdnými. Nebyl si sice jistý, co přesně čekal, nicméně něco určitě. Rozhodně něco víc než tohle. Něco jako vysvětlení.

Dřepł si a zkontroloval kola. Na tvrdé skále stály čtyři plné pneumatiky. Otevřel kapotu a zběžně prohlédl všechny klíčové části motoru. Nevšiml si, že by s ním bylo něco v nepořádku. Skrz okno na ukazatelích viděl, že obě palivové nádrže, hlavní i ta rezervní, jsou obě téměř plné. Vtom něco zaslechl. Benny otevřel zadní dveře. On i Xander zírali do velkorysého nákladního prostoru se zvláštním výrazem ve tvářích. Nathan auto obešel a připojil se k nim.

Bylo dokonale zásobené. Vedle plechovek s tuňákem a fazolemi se povalovaly lahve plné litrů jemně se vlnící pitné vody. Slušná zásoba. Dost slušná na to, aby na ní člověk přežil týden i déle. Nathan prstem otevřel malou lednici připojenou na akumulátor auta. Uvnitř našel další lahve s vodou spolu s balenými sendviči, které už se začínaly kazit, a šesti plechovkami středně silného piva. Cameron s sebou ale měl i další věci. Kanystr s dalším palivem, dvě náhradní pneumatiky, lopatu, krabičku

první pomoci. Řečeno ve zkratce, obvyklou výbavu. Nathan věděl, že kdyby otevřel vlastní auto, našel by v něm to samé. Hádal, že v Bennyho voze taky. Základní věci pro přežití v nejtvrdších klimatických podmínkách v celé Austrálii. Jezdit někam bez nich se nevyplácelo.

„Klíčky jsou tady.“

Xander nakukoval do otevřených dveří u řidiče. Nathan se k němu přidal. Letmo si uvědomil, že když tam tak stojí vedle sebe, mají ramena stejně vysoko.

Uvnitř v autě se na každém kousku povrchu usadila tenoučká vrstva červeného prachu. Nathan pod rudým závojem spatřil i klíčky připevněné na černé šňůrce, pečlivě smotané do smyčky a položené na přední sedadlo.

To je trochu neobvyklé, ozval se mu v hlavě tenký hlásek. Ne tolik samotný fakt, že nechal klíčky v autě. Nathan nevěděl o nikom z oblasti, kdo by to dělal jinak. Jako by před sebou viděl vlastní klíčky od auta ležící v přihrádce vedle sedadla řidiče ve svém voze, zaparkovaném stále ještě u hrobu. Ty Bennyho zase visely přehozené přes páčku blinkrů v autě dole pod kopcem. Nathan si nevybavoval, že by Camerona kdy v životě viděl odnášet klíčky z auta. Ale nevybavoval si ani to, že by ho kdy viděl je odložit takhle pečlivě.

„Možná měl nějakou poruchu?“ ozval se Benny pochybovačně.

Nathan neodpověděl. Místo toho se podíval na klíčky a zničehonic se po nich natáhl.

„Tati, nedělej to, neměli bychom na nic...“

Nathan si Xandera nevšímal. Pohybem paže rozvířil jemnou vrstvu prachu a ten se vznesl nad sedadlo. Když klíčky sevřel v dlaní, s chladnou jistotou věděl, co bude následovat.

Nasedl, vsunul klíč do zapalování a otočil jím. Bez problémů, ani trochu se nezasekl. Vzápětí ucítil vibrace a motor s hlasitým

řevem nastartoval, načež se ustálil na hlubokém burácení, které narušovalo okolní ticho.

Nathan se ohlédl po Xanderovi, ale syn už se na něj nedíval. Místo toho zíral kamsi za auto, do daleka. Oči si stínil dlaní a mračil se. Nathan se otočil a zadíval se stejným směrem. V dálce spatřil od jihu se blížící obláček prachu. Někdo přijížděl.

3

Nathan stanul už podruhé toho dne před Honákovým hrobem a sledoval, jak se k němu blíží další vozidlo.

Mělo pohon na všechna čtyři kola, průmyslové pneumatiky a vpředu ochranný rám stejně jako všechna auta v oblasti, nicméně tohle mělo navíc vzadu prostor pro nosítka a od reflexního polepu na jeho bocích se odrážely paprsky slunce.

Nathan, Benny a Xander zůstali na skalnatém výběžku vedle Cameronova land cruiseru, dokud oblak prachu blížící se od jihu nezískal přesnější obrysy. Pak beze slova sešli dolů a odjeli počkat zpět ke hrobu.

Když sanitka konečně zastavila a zdravotník jim mávl na pozdrav, Nathanovi se poprvé maličko ulevilo. Konečně nějaká pomoc.

Steve Fitzgerald byl šlachovitý muž, který nedávno oslavil padesátiny a občas se dělil o příběhy ze svých cest s Červeným křížem. Jednu polovinu roku trávil na místech jako Afghánistán, Rwanda nebo Sýrie a druhou pak ve službě na jednočlenné lékařské klinice v srdci australského vnitrozemí, v Balamaře. Kdysi prohlásil, že má rád výzvy. Nathanovi to tehdy přišlo jako slabé slovo. Steve se ze sanitky vynořil spolu s policistou, kterého Nathan ještě nikdy neviděl.

„Kde je Glenn?“ vyhrkl. Policista se zamračil.

Steve neodpověděl hned. Nejdřív se podíval na hrob, pak na celtu pod ním a zavrtěl hlavou.

„Proboha, chudák Cameron.“ Potom si dřepł, ale ničeho se nedotýkal. „Glenn je od včerejška v Haddonu. Nějaká rodina s malejma dětma uvízla s půjčeným autem někde v písku a nevěděli přesně kde. Už je našel, ale dřív než zítra se sem nedostane.“

„Zítra?“

„Má jenom dvě ruce, člověče.“

„Sakra.“ Steve měl pravdu. Seržant Glenn McKenna byl sám na oblast o rozloze celého státu Victoria. Někdy byl poblíž, jindy ne, ale aspoň znal zdejší území. Nathan si toho nového dobře prohlédl. Nevypadal o moc starší než Xander a už byl spálený od slunce. „Odkud jste přiletěl?“

„Ze St Helens. Dnes ráno. Seržant Ludlow.“

„Zacvičoval jste se někde tady v okolí?“

„Ne.“ Ludlow zaváhal. „V Brisbane.“

„A sakra. Ve městě?“ Nathan si uvědomoval, že se nechová slušně, ale bylo mu to jedno. „Jak dlouho sloužíte v St Helens?“

„Měsíc.“

„No bezva.“ Nathan zaslechl, že při tom už si povzdechl i Benny. Podíval se na Steva, který si právě vyndával kufřík. „Možná bychom měli počkat na Glenna.“

„Vy si tu můžete čekat, jak dlouho chcete, pánové,“ odvětil mu Steve v klidu, „ale tohle teď máme na starosti tady seržant Ludlow a já.“

Nathan se zadíval na Bennyho. Žádná reakce. „No dobře,“ řekl. „A vám se omlouvám, chlape, nejde o vás, já jen...“

„Chápu,“ ujistil ho Ludlow. „Obávám se, že jste měli na výběr jen mě, nebo nic.“

Následovala chvilka trapného ticha, během níž tu volbu všichni zvážili.

„Ale samozřejmě pro vašeho bratra udělám, co budu moci,“ dodal Ludlow.

Nathan si najednou připadal tak trochu jako pitomec. „No jo, jasně. Dík, že jste se sem táhl takovou dálku.“ Nathan v Ludlowových očích spatřil náznak úlevy a rázem se cítil ještě hůř. Raději mu sebe i ostatní pořádně představil a pak chvíli počkali, než si seržant Ludlow vytáhl z batohu fotoaparát.

„Půjdu a ...“ Ludlow ukázal na foťák, potom na hrob. Všichni ustoupili opodál a on zatím slídlil kolem a fotil celtu i okolí ze všech možných úhlů. Až když měl kolena i košili celé zaprášené, konečně zase vstal.

„Teď už je to na vás,“ řekl zdravotníkovi.

Steve si klekl k hrobu a poodhrnul celtu jen o takový kousek, aby pod ni Nathan neviděl. Byl mu za to vděčný. Benny poodešel dál, opřel se na stinné straně o své auto a zabodl pohled do země, zatímco seržant začal procházet fotky na digitálním fotoaparátu.

Nathan s Xanderem stáli jen kousek od sebe a pozorovali Steva při práci. *Cam by z toho neměl moc velkou radost*, napadlo Nathana. Cameron a Steve Fitzgerald si nikdy takříkajíc nepadli do oka. Steve se na něj najednou zadíval, jako by věděl, na co Nathan myslí.

„Jak se ti poslední dobou daří, chlape?“

„Dobře.“

„Vážně? Všechno v pohodě? Až na tohle, samozřejmě.“ Stevův hlas zněl přátelsky, nicméně profesionálně. Ptal se ho ve vši vážnosti, ne jen aby řeč nestála.

„Já jsem v pohodě. To Benny tady strávil celou noc.“

„Já vím. Jen že tebe jsem už nějakou dobu neviděl.“ Pořád myšleno zcela vážně. „Nepřišels na domluvenou prohlídku na kliniku.“

„Vždyť jsem volal.“

„Ale měls přijít.“

„Promiň, měl jsem toho moc,“ pokrčil Nathan rameny.

„Ale jinak dobrý?“

„Jo, vždyť to říkám,“ zopakoval Nathan a významně se na Steva podíval. *Ne před synem.* Jenže už bylo příliš pozdě. Nathan si všiml, jak se na něj Xander podíval a hned zase rychle pohledem uhnul. Po nějakém čase, který Nathanovi připadal jako věčnost, si Steve oprášil ruce a znovu si dřep.

„Takže,“ mávl na seržanta a na Bennyho, aby se k nim znovu připojili. „Včera večer jsem si popovídal s tím pilotem a dnes tu na mě nečekalo žádný překvapení. Řekl bych, že umřel na dehydrataci. Budeme jeho tělo muset nechat odvézt do St Helens na pitvu, abychom měli jistotu — mladší zdravě chlap, nečekaný úmrtí, budou to chtít ověřit, ale vykazuje všechny známky.“ S tím se na ně Steve zadíval. „Co tady vůbec dělal?“

„To si nejsme jistý,“ odpověděl Nathan.

Seržant Ludlow prolistoval zápisník. „No... takže...“ Pohlédl na Bennyho. „Vy jste se s ním měl setkat ve středu, je to tak?“

„Jo.“

Seržant vyčkával, kůže mu rudla čím dál víc, ale Benny na něj jen mlčky zíral. „Mohl byste mi k tomu říct něco víc?“

Benny se zatvářil trochu zaskočeně, ale nakonec mu s odmlkami a spoustou pobízení převyprávěl ten samý příběh, který předtím řekl Nathanovi. Tentokrát to ale znělo dost nesouvisle, a dokonce i Nathan se přistihl, jak se chvílemi zmateně mračí. Seržant Ludlow si cosi horečně zapisoval ještě dlouho potom, co Benny domluvil, načež se vrátil o stránku zpět a přelétl ji očima.

„Proč jste se zpozdil?“ zeptal se nenuceně, jako by ho to právě napadlo, nicméně Nathan si byl jistý, že mu ta otázka už nějakou dobu zrála v hlavě. Znovu se na toho policistu s vykulenýma očima a spálenou kůží podíval. Že by ho podcenil?

„Cože?“ zamrkal Benny.

„Proč jste na tu domluvenou schůzku s bratrem na Lehmanově kopci přijel pozdě?“

„Aha. Dvakrát jsem cestou píchnul.“

„Gumy?“

„Jo.“

„A píchnul jste dvakrát?“

„No jo.“

„To je celkem smůla,“ poznamenal seržant s úsměvem, ale jeho tón nezněl tak docela lehkovězně.

„Stává se to,“ ozval se Nathan rychle a ulevilo se mu, když viděl, jak i Steve souhlasně přikyvuje. „Vzhledem k tomu vedru a kamenitému terénu to není nic neobvyklého. Snadno píchnete jednou a celkem často klidně i dvakrát. Touhle roční dobou vám výměna kola zabere i hodinu.“ Cítil, jak žvaní, a tak zmlkl.

Seržant Ludlow z Bennyho nespouštěl oči. „Tak to bylo?“

K Nathanově úlevě Benny už držel jazyk za zuby a jen přikyvl. Seržant si ho prohlédl přes okraj zápisníku, načež si do něj ještě něco naškrábal. Bratr se tvářil upřímně, ale Nathan měl přesto znovu pocit, jako by se pod jeho výrazem skrývalo něco víc. Přelétl pohledem k Bennyho autu. Obě přední pneumatiky se zdály být novější. Přistihl Xandera, jak dělá to samé, a oba se hned podívali jinam.

Seržant nakonec obrátil svou pozornost od Bennyho ke Stevovi. „Dokázal byste blíž odhadnout čas úmrtí?“

„Hádám, že nejspíš zemřel někdy včera dopoledne. Vzhledem k venkovní teplotě a nedostatku stínu i vody. Dost by mě překvapilo, kdyby přežil víc než čtyřicet hodin. Pitva by nám měla říct víc.“

„To nezní jako moc dlouho,“ zamračil se seržant Ludlow. „Kolik mu bylo? Ke čtyřiceti?“

„Čtyřicet,“ potvrdil mu Nathan.

„Vydržel dýl, než by vydrželi jiný,“ podotkl Steve. „Odhadovat to na dvacet čtyři hodin je možná přece jenom příliš optimistický.“

„Jak daleko jsme od jeho domu?“ zeptal se Ludlow s pohledem na bratry.

„Pěšky je to nějakých patnáct kilometrů severozápadním směrem,“ odpověděl Nathan. „Autem se to musí vzít po cestě na západ a pak zahnout na sever, pokud nechcete uvíznout v písku, a to bude kolem třiceti kilometrů. A vůbec nejbezpečnější je přidat si k tomu ještě dalších deset, vydat se odsud na východ směrem ke skalám a pak na sever po silnici.“

U skal nad silnicí našli Cameronovo auto. Nathan si vyměnil pohled s Bennym. Ludlow si toho všiml.

„Takže i kdyby se to vzalo nejkratší cestou, bavíme se minimálně o pár hodinách?“ zeptal se jich.

„Ujít se to nedá, určitě ne v tomhle vedru,“ ozval se Steve tlumeně. Znovu nahlížel pod celtu. „Tak to bylo s těma třema brigádníkama, co před pár lety uvízli v písku cestou do Ather-tonu. Vzpomínáš, Benny? Byls v pátracím týmu, ne?“

Benny přikývl.

„Těm bylo kolik? Pětadvacet?“ dodal Steve. „Zkusili to dojít pěšky. Ušli tak sedm kilometrů, víc ne. Dva z nich byli mrtví do šesti hodin.“

„Je tu kolem ještě něco?“ zamyslel se Ludlow, došel k ohradníku a opřel se o drát. „To na druhé straně, to jsou vaše pozemky?“ zadíval se na Nathana.

„Ano.“

„Mohl váš bratr doufat, že na vás třeba narazí?“

Nathan viděl, jak se na něj zadívali i Benny se Stevem. „Ne.“

„Vypadáte dost přesvědčeně.“

„Protože jsem.“

„Ale,“ Ludlow si znovu otevřel zápisník, „Cameron věděl, že jste se synem na obhlídce ohradníku?“

„Ano, vždycky ho touhle roční dobou jezdím kontrolovat. Ale nebyli jsme v téhle oblasti.“

„A to Cameron věděl jistě?“

Následovalo dlouhé ticho. „Ne.“

Ludlow přešel po drátu dlaní, otevřel ji a prohlédl si prach. „Napadá vás nějaký důvod, proč by se váš bratr vydával právě sem?“

„Netuším, proč by sem jezdil,“ odpověděl Nathan po krátké úvaze. „Ale znal to tu dobře.“

„Jezdával sem často?“

„Myslím, že teď už ne,“ zavrtěl hlavou Nathan a podíval se na Bennyho, ale ten jen pokrčil rameny. „Ale dřív ano.“

„Taky je to jedinej kousek stínu na míle daleko,“ řekl Steve. „Možná ho vyhledal instinktivně.“

Seržant Ludlow se nad tím vším zamýšlel, zatímco se díval na obrys na zemi. Dokonce i pod celtou silueta jednoznačně patřila člověku.

„Jak na tom byl bratr poslední dobou psychicky?“

Ludlow se zeptal velice jemně a Nathanovi chvílku trvalo, než si uvědomil, že ta otázka směřuje na něj.

„Nevím. Pár měsíců jsem se s ním neviděl.“

„Kolik?“

„Tak čtyři? Kdy jsme to všichni spravovali tu cestu, Benny?“ Tehdy viděl oba bratry naposledy, uvědomil si Nathan. Benny vypadal mimo.

„Čtyři měsíce,“ zopakoval Ludlow. „Takže kolem srpna, září?“

„Nejspíš ještě o něco dřív.“ Nathan se zkusil zamyslet. „Počkat, bylo to někdy kolem prvního zápasu ragbyový ligy. Bavili jsme se o něm.“

„V červnu,“ vyhrkli Ludlow s Bennym zároveň.